خبر

معترضان لبنانی همچنان درخیابان

● اثری از آرامش در لبنان به چشم نمی‌خورد و باوجود منع تردد در کشور که از ماه مارس و در ارتباط با شیوع بیماری کرونا وضع شده است، مردم لبنان در اعتراض به فساد مالی و بحران اقتصادی به خیابان‌ها آمده‌اند.

خبرگزاری فرانسه با انتشار گزارشی از بیروت خبر از سومین روز اعتراضات گسترده مردم در شهر طرابلس داده است. با ادامه اعتراضات شماری از بانک‌ها در طرابلس، در شمال لبنان به آتش کشیده شد و درگیری‌هایی بین معترضان و نیروهای ارتش روی داده است. طبق این گزارش، خشم مردم نسبت به بانک‌ها به این دلیل است که آنها دسترسی مشتریان به حساب‌های خود را مسدود یا محدود کرده‌اند. هرچند تمرکز اعتراضات در طرابلس است اما در شهر صیدون در جنوب لبنان و بسیاری دیگر از شهرهای این کشور نیز معترضان به خیابان آمدند و شعار «انقلاب» سر دادند.

کشته‌شدن یک جوان ۲۶ساله در جریان تظاهرات دوشنبه گذشته در طرابلس باعث شد که اعتراضات مردم این شهر به خشونت کشیده شود. پلیس لبنان از کشته‌شدن این جوان ابراز تأسف کرده و اعلام کرده است که پرونده این موضوع با جدیت دنبال خواهد شد. این در حالی است که خواهر این جوان، که در جریان اعتراضات شهر طرابلس هدف گلوله نیروهای انتظامی واقع شده و بر اثر جراحات ناشی از آن جان باخته است، به خبرگزاری فرانسه گفته که برادر او در سنگ‌پراکنی به مأموران شرکتی نداشته است.

اخبار منتشرشده حکایت از مجروح‌شدن ده‌ها نفر در جریان رویارویی خشن پلیس و نیروهای انتظامی با معترضان دارد. حضور مردم در اعتراضات شهر طرابلس، باوجود تعیین منع تردد در ارتباط با بیماری کرونا صورت می‌گیرد. دولت لبنان از روز ۱۵ مارس، تجمع در لبنان را ممنوع اعلام کرده است.

مردم در طرابلس با سردادن شعار «انقلاب، انقلاب!» علیه وضعیت نابسامان اقتصادی این کشور و فساد مالی فراگیر اعتراض کرده‌اند. لبنان درحال‌حاضر با بحران اقتصادی حادی روبه‌رو است. خبرگزاری آلمان با انتشار گزارشی اعلام کرده که شدت این بحران اقتصادی از زمان جنگ داخلی در این کشور تاکنون بی‌سابقه بوده است. صندوق بین‌المللی پول نیز پیش‌بینی کرده است که نرخ رشد اقتصادی لبنان در سال جاری حدود ۱۲ درصد کاهش یابد.

مرگ ده‌ها نفر در بمب‌گذاری در عفرین سوریه

● ترکیه می‌گوید دست‌کم ۴۰ نفر در یک بمب‌گذاری در شهر عفرین در شمال غربی سوریه جان خود را از دست داده‌اند. به گزارش دویچه‌وله، فرماندار استان ختای ترکیه در مجاورت عفرین گفت یک تانکر سوخت که نارنجکی دستی در آن تعبیه شده بود، در یک بازار شلوغ منفجر شد. هرچند هیچ گروهی مسئولیت این بمب‌گذاری را تا لحظه تنظیم گزارش نپذیرفته است اما وزارت دفاع ترکیه، «یگان‌های مدافع خلق» (ی‌پ‌گ)، که آن را شاخه گروه کردی «پ‌ک‌ک» (حزب کارگران کردستان)، می‌داند مقصر دانست. یگان‌های مدافع خلق که در شکست گروه موسوم به داعش در سوریه هم‌پیمان آمریکا بودند، می‌گویند گروهی جدا از پ‌ک‌ک هستند.

عفرین در کنترل نیروهای ترکیه و جناح‌های مسلح متحد آن در سوریه است. آنها در سال ۲۰۱۸ عملیات نظامی مشترکی را برای بیرون‌راندن یگان‌های مدافع خلق از شهر عفرین و مناطق اطراف شروع کردند.

به گزارش گروه دیدبان حقوق بشر سوریه، مستقر در بریتانیا، تانکر سوخت عصر دوشنبه در یک بازار در ناحیه مرکزی سوک علی در نزدیکی دفاتر فرمانداری منفجر شد. این بازار در ساعات پیش از افطار در ماه رمضان آکنده از خریداران است.تصاویر منتشرشده از محل انفجار دود غلیظ سیاهی را بر فراز یک ناحیه مسکونی و همچنین اتومبیل‌ها و دکه‌هایی که آتش گرفته‌اند، نشان می‌دهد. وزارت دفاع ترکیه گفت تمامی کشته‌ها غیرنظامی بودند و ۱۱ کودک در میان آنها هست. این وزارتخانه در توییتی بدون ارائه هیچ شواهدی نوشت: «دشمنان بشریت، پ‌ک‌ک/ی‌پ‌گ، بار دیگر غیرنظامیان بی‌گناه را در عفرین هدف گرفتند». گروه دفاع مدنی سوریه که امدادگران آن به «کلاه‌سفیدها» معروف‌اند، «قتل‌عام هولناک» غیرنظامیان را محکوم کرد و گفت که این حمله «فقط میخ دیگری بر تابوت مردم سوریه» بود و خواستار «مداخله بین‌المللی برای نجات جان مردم و حفاظت از بی‌گناهان شد».به گزارش خبرگزاری آسوشیتدپرس، در ماه‌های اخیر بمب‌گذاری‌های مشابهی در مناطق تحت کنترل شورشیان سوری مورد حمایت ترکیه روی داده و آنکارا همواره نیروهای کرد را مسئول این حملات معرفی کرده است. نیروهای کرد سوریه می‌گویند هیچ‌گاه به غیرنظامیان حمله نمی‌کنند.

کلیدی‌ترین عضو تیم امنیت ملی رئیس‌جمهوری آمریکا کیست؟

ترامپ بازیگر سناریوهای «متیو پوتینگر»

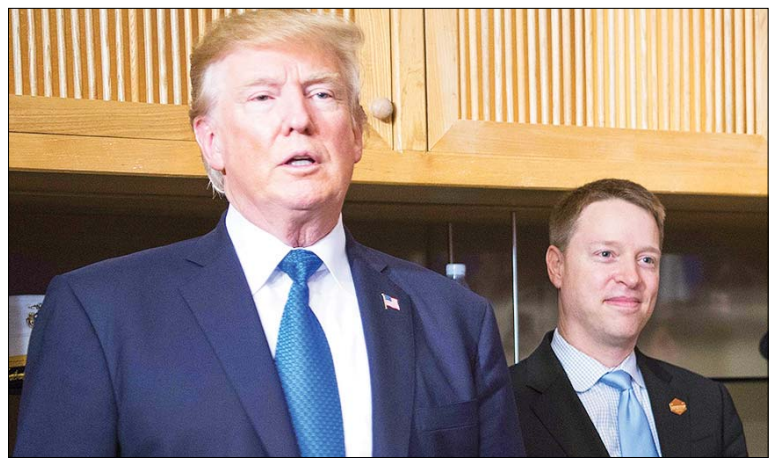

او از همان ابتدا ترامپ را متقاعد کرد تا چین را به جای روسیه در جایگاه مهم‌ترین تهدید علیه امنیت ملی ایالات متحده قرار دهد. همان روزها که دونالد ترامپ، رئیس‌جمهوری ایالات متحده، در کنفرانس‌های خبری خود در ماه فوریه به رسانه‌ها اطمینان می‌داد که «شی جینپینگ» همتای چینی او، به‌خوبی در حال مهار و مدیریت ویروس کروناست، اطلاعات متفاوت و هشداردهنده‌ای به «متیو پوتینگر»، معاون مشاور امنیت ملی کاخ سفید می‌رسید. اطلاعات حاوی آن بود که ویروس کرونا فراتر از مرزهای چین گسترش یافته و مقام‌های اطلاعاتی ایالات متحده هشدار دادند که حزب کمونیست چین کمپین انتشار اخبار و اطلاعات غلط درباره ویروس کرونا را راه انداخته است.به باور پوتینگر و با تأیید افرادی که درباره رفتار حکومت چین اطلاعات داشتند، رهبران پکن عملیات گسترده‌ای برای ایجاد جنگ روانی، سرپوش‌گذاشتن روی واقعیت‌ها درباره شیوع ویروس کرونا و ایجاد تردید و ابهام در مسیر یافتن منشأ اصلی ویروس شکل داده‌اند. به همین دلیل بود که پوتینگر، ترامپ و دیگر مقام‌های ایالات متحده را ترغیب کرد تا برای مقابله با جنگ روانی چینی‌ها و با اشاره به مکان اولیه شیوع کرونا، آن را «ویروس ووهان» یا «ویروس چینی» بنامند.تأیید خواسته پوتینگر نشان داد که او نفوذ زیادی در کاخ سفید دارد. نظرات او درباره چین، تجربیات شخصی‌اش را هم همراه خود دارد. پوتینگر حدود دو دهه قبل به عنوان روزنامه‌نگار در چین مشغول فعالیت بود و می‌داند چقدر حکومت پکن در چنین شرایطی غیرقابل اعتماد است.واشنگتن‌پست می‌نویسد: اصرار پوتینگر برای استفاده از عبارت «ویروس چینی» یا «ویروس ووهان» با استقبال ترامپ روبه‌رو شد و او با استفاده از این عبارت، تلاش کرد تا کوتاهی‌ها و سوءمدیریت خود در مقابله با ویروس را هم به گردن چین بیندازد. اصرار مایک پمپئو، وزیر خارجه دولت ترامپ، به استفاده از عبارت «ویروس ووهان» نارضایتی همتایان غربی واشنگتن را هم برانگیخت. پمپئو اصرار داشت که در بیانیه گروه ۷، حتما این عبارت وجود داشته باشد و این امر با مخالفت متحدان آمریکا روبه‌رو شد، چراکه به‌زعم آنها این عبارت بار نژادپرستانه دارد.اما از نظر پوتینگر، منتقدان به یک نکته توجه نمی‌کردند: رسانه‌های دولتی چین به مدت چند هفته، ویروس جدید را «ویروس ووهان» می‌نامیدند اما ناگهان مقام‌های سازمان بهداشت جهانی را مجبور کردند تا رسما نام «کووید۱۹» برای ویروس جدید برگزینند. پوتینگر، شیوه مدیریت چین در بحران شیوع کرونا را «فاجعه‌بار» توصیف می‌کند و وضعیت بحرانی امروز جهان را ناشی از «پنهان‌کاری و مشکلات شیوه حکمرانی رهبران چین» می‌داند.

تدوین سند استراتژی ملی

با اینکه پوتینگر حدود سه سال قبل به تیم امنیت ملی ترامپ پیوسته اما نفوذی قابل توجه در تصمیم‌گیری‌های کاخ سفید دارد. قاره آسیا ازجمله چین و کره شمالی حوزه اصلی فعالیت پوتینگر ۴۶ ساله را شامل می‌شود و کمتر تصمیمی در دولت ترامپ بدون تأیید پوتینگر در قبال این دو کشور اتخاذ می‌شود. او در همان ابتدای حضور در تیم امنیت ملی کاخ سفید به عنوان مدیر ارشد شورای امنیت ملی آمریکا در حوزه آسیا، ترامپ را متقاعد کرد تا در سند استراتژی ملی خود، چین را به جای روسیه در جایگاه مهم‌ترین تهدید علیه امنیت ملی ایالات متحده قرار دهد.پوتینگر در جمعی خصوصی هشدار داده بود که «شی جینپینگ» قصد دارد سیستم اقتدارگرای چین را بیشتر و خطرناک‌تر از قبل به سمت توتالیتاریسم سوق دهد، سیستمی که شباهت زیادی به شیوه اعمال کنترل بر جامعه به سبک رمان‌های جورج اورول را دارد. هربرت مک مستر، مشاور امنیت ملی سابق ترامپ، نقش پوتینگر در بزرگ‌ترین تغییر در جهت‌گیری سیاست خارجی واشنگتن پس از پایان جنگ سرد و شکل‌گیری نگاه رقیبانه ایالات متحده به چین را «کلیدی» می‌داند. یکی از منابع اطلاعاتی کلیدی پوتینگر، برادرش است که به عنوان ویروس‌شناس در دانشگاه واشنگتن فعالیت می‌کند. متیو پوتینگر با استناد به هشدارهای برادرش از ترامپ خواست تا از اواخر ژانویه پروازها میان چین و ایالات متحده را معلق کند. اما تمام توصیه‌های پوتینگر بلافاصله هم با استقبال ترامپ روبه‌رو نمی‌شود. او در ابتدای ماه فوریه از ترامپ خواسته بود تا تمام پروازها میان اروپا و ایالات متحده را لغو کند اما رئیس‌جمهور آمریکا این تصمیم را با چند هفته تأخیر اجرائی کرد.او همچنین از تصمیم ترامپ در لغو کمک مالی ایالات متحده به بودجه سازمان بهداشت جهانی حمایت می‌کرد. او چین را متهم کرده که نه تنها به هشدارهای تایوان در اواخر دسامبر درباره شیوع ویروس کرونا توجه نکرد بلکه به سازمان بهداشت جهانی نیز فشار آورد که تنها به اظهارات مقام‌های پکن در مورد شیوع ویروس کرونا توجه کنند.نام پوتینگر حتی در مانور کاخ سفید درباره منشأ شیوع ویروس کرونا به چشم می‌خورد. پوتینگر به سازمان‌های اطلاعاتی آمریکا فشار آورد که به‌جای تحقیق درباره نظریه شیوع اولیه ویروس از بازارهای خریدوفروش حیوانات، بر نشت ویروس از آزمایشگاه ویروس‌شناسی در ووهان تمرکز کنند. با اینکه تاکنون چنین ادعایی اثبات نشده اما پوتینگر اصرار دارد که شواهد و مدارک محرمانه، احتمال خروج ویروس از آزمایشگاه را تقویت می‌کند.این رویکرد تهاجمی اخیر دولت ترامپ علیه چین منتقدانی هم خارج از کاخ سفید دارد. کرت کمپل، یکی از مشاوران ارشد دولت باراک اوباما، رئیس‌جمهوری سابق ایالات متحده در حوزه آسیا اخیرا در سخنرانی خود در شورای روابط خارجی گفته بود: «در شرایط فعلی که جهان با بحران کرونا درگیر است، ایالات متحده و چین باید به جای دامن‌زدن به جنگ روانی علیه یکدیگر، به همکاری برای برطرف کردن خطر بپردازند. اغلب دولت‌ها تلاش می‌کنند که به‌جای دامن‌زدن به تنش، با ارسال پیام‌ها و سیگنال‌های مثبت به افکار عمومی با این چالش مقابله کنند. واشنگتن و پکن فضای همکاری فوق‌العاده‌ای برای مقابله با این ویروس دارند».

انکار وجود پوتینگر

با وجود نقش کلیدی متیو پوتینگر در روند تصمیم‌گیری‌ها در کاخ سفید، ترامپ تا حدود سه سال قبل منکر وجود چنین فردی بود. در سال ۲۰۱۷ پوتینگر به عنوان مقام رسمی کاخ سفید در شورای امنیت ملی آمریکا در حوزه آسیا، اطلاعاتی در مورد کره شمالی در اختیار خبرنگاران قرار داد و نیویورک‌تایمز این اطلاعات را منتشر کرد. ترامپ بلافاصله در توییتی که عصبانیت در آن مشهود بود، نیویورک‌تایمز را متهم کرد که به اظهارات مقامی رسمی استناد کرده که «اصلا وجود خارجی» ندارد. ترامپ نیویورک‌تایمز را متهم کرد که «برای داستان‌سرایی‌های خود فردی خیالی آفریده است». اما حضور پوتینگر در کاخ سفید خیلی زود ثابت شد، چراکه نشست ۱۲ ژوئن ترامپ با کیم جونگ اون، رهبر کره شمالی بدون هماهنگی‌های متیو پوتینگر غیرممکن به نظر می‌رسید و از آن زمان بود که پوتینگر از پشت پرده خارج شد.

روزنامه‌نگاری در چین

متیو پوتینگر، روزنامه‌نگار سابق که بارها «استیو بنن» استراتژیست سابق و راست‌گرای ترامپ را یکی از نوابغ دنیای سیاست نامیده، کم‌وبیش به‌طور اتفاقی وارد شورای امنیت ملی آمریکا شد. متیو فرزند یکی از مقام‌های وزارت دادگستری آمریکا بود. او در دانشگاه به تحصیل در حوزه چین پرداخت و زبان ماندارین را بسیار روان صحبت می‌کرد. همین امر به او کمک کرد تا خبرنگار رویترز در چین شود. چند سال بعد و زمانی که هنوز ۳۰ ساله نشده بود خبرنگار وال‌استریت ژورنال در چین شد، کشوری که آزادی رسانه در آن تعریف نشده است. پوتینگر در چین بازداشت و مورد شکنجه قرار گرفت. این تجربه در شکل‌گیری نگاه منتقدانه او به حکومت اقتدارگرای چین تأثیر بسزایی داشت. پوتینگر مدتی هم در نیروی دریایی آمریکا خدمت کرده بود و سفرهای متعددی به عراق و افغانستان داشت. در این سفرها توانایی او در انجام عملیات‌های اطلاعاتی توانست توجه ژنرال مایکل فلین مشاور امنیت ملی سابق ترامپ را به خود جلب کند و حضور هرچند کوتاه‌مدت فلین در سمت مشاور امنیت ملی ترامپ باعث شد تا راه ورود او به کاخ سفید باز شود.

رویداد

تعویق بازگشایی مجلس نمایندگان آمریکا

● اعضای مجلس نمایندگان آمریکا که اکثریت آن دموکرات‌ها هستند، گفته‌اند هنوز برای بازگشت به پایتخت زود است و نپذیرفته‌اند برای ازسرگرفتن جلسه‌ها به واشنگتن برگردند. هرچند مجلس سنا که اکثریت آن جمهوری‌خواه است، قرار است هفته آینده کارش را از سر بگیرد.

پوتین، اسد را دوست دارد

● یک منبع دیپلماتیک روسیه گفت که ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهوری روسیه، بشار اسد، همتای روس خود را شخصا دوست دارد و بر اساس پروپاگاندای غربی که می‌گوید او دیکتاتور است، به اسد نمی‌نگرد.

توافق الکاظمی با احزاب شیعه

● منابع سیاسی آگاه اعلام کردند که رهبران گروه‌های شیعه عراق بر سر ادامه مأموریت مصطفی الکاظمی، نخست‌وزیر مکلف عراق به توافق رسیده‌اند تا در ازای آن، او تعدادی از اسامی نامزدها برای تصدی پست‌های وزارتی در دولت آتی را تغییر دهد.

رقیب جدید جمهوری‌خواه ترامپ

● جاستین عماش، قانون‌گذار مستقل آمریکایی، اعلام کرد برای رقابت در انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۰ به‌عنوان نامزد حزب ثالث آماده می‌شود. به گزارش ایسنا، به نوشته روزنامه دیلی‌میل، عماش ۴۰ ساله یک جمهوری‌خواه سابق است که سال گذشته در بحبوحه ناامیدی‌ها نسبت به دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا و پس از آن ماجرای استیضاح او، از این حزب خارج شد.

گانتس دوباره علیه نتانیاهو

● بنی گانتس، رهبر حزب آبی‌وسفید و رئیس کنست (پارلمان اسرائیل)، در تلاشی برای نجات توافق درباره تشکیل کابینه وحدت ملی، در پیامی از دادگاه عالی این رژیم خواست تا مانع نخست‌وزیرشدن دوباره بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر کنونی اسرائیل شود.

نبرد ونزوئلایی‌ها با ویروسی به نام «مادورو»

اگر کسی از مردم سراسر جهان بپرسد که آیا بدون بروز یک همه‌گیری قوانین فاصله‌گذاری اجتماعی را تا یک سال رعایت می‌کنند، قطعا پاسخ آنها منفی است. در سراسر جهان زندگی‌ای که ما می‌شناسیم متوقف شده است تا جان میلیون‌ها نفر حفظ شود. ونزوئلا هم استثنا نیست با این تفاوت که این کشور سال‌هاست که چنین شرایطی را تجربه می‌کند. در مورد ونزوئلا به هر حال عامل زندگی همیشگی در این شرایط، نه یک ویروس بلکه یک دیکتاتور است. دولت نیکولاس مادورو، رئیس‌جمهوری این کشور، به‌شکل عجیبی ونزوئلا را به ورطه نظامی غیرعقلانی و غیردموکراتیک کشانده و با تعیین قوانینی در ممنوعیت تجمع و اعتراض، محرومیت از دسترسی به آموزش، سفر و شبکه‌های مبادلاتی با سایر کشورها، شهروندانش را مجبور کرده است تا نوع شدیدی از فاصله‌گذاری اجتماعی را رعایت کنند. سیاست‌های مادورو که فروپاشی اقتصادی و انسداد سیستم خدمات درمانی ونزوئلا را درپی داشته، طوری طراحی شده است که علاوه بر منزوی‌کردن کشور ازطریق سرکوب آزادی مردم آن، بقای او در قدرت را تضمین کند. این امر موجب مهاجرت گسترده، حدود ۱۷ درصد از کل جمعیت این کشور شده است. دست‌کم پنج میلیون نفر از شهروندان ونزوئلایی کشور خود را ترک کرده‌اند و به این ترتیب بعد از پناه‌جویان سوری در جایگاه دوم بیشترین مهاجران قرار گرفته‌اند. برآورد می‌شود حدود یک میلیون کودک در این کشور از خانواده‌هایشان جدا و در نقاط مختلف ونزوئلا رها شده باشند. سال ۲۰۱۴ شهروندان ونزوئلایی در اعتراض به تراژدی‌ای که در حال شکل‌گیری بود به خیابان‌ها آمدند. تعداد زیادی از معترضان به اتهامات سیاسی ازجمله لئوپولدو لوپز، رهبر حزب اپوزیسیون «اراده عمومی» بازداشت شدند. بسیاری از این افراد محکوم شدند؛ برخی به حبس و برخی دیگر به تبعید. یا مجبور شدند که در مکانی مخفیانه زندگی کنند یا حتی به دیگر کشورها پناهنده شوند. گروه‌های اپوزیسیون و معترضان در شش سال اخیر خود را بازسازی کرده‌اند و در این سال‌ها آموخته‌اند که جلسات و دیدارهایشان را به‌صورت مجازی برگزار کنند. چنین تجربه‌ای به عرف جدیدی برای دیگر گروه‌های سیاسی و حتی شورای ملی تبدیل شده است، چراکه بیش از ۳۰ نماینده این شورا در تبعید به‌سر می‌برند و پنج نفر دیگر هم در بازداشت هستند. دولت مادورو خود را محدود به فشارآوردن بر رهبر اپوزیسیون نکرده بلکه چنین سیاستی را در مقابل تمامی افراد جامعه در پیش گرفته است؛ خبرنگاران، قضات، دانشجویان و حتی مردمی که در اعتراضات حضور داشته‌اند، فقط برای ابراز عقاید خود چنین شرایطی را تجربه می‌کنند. در حقیقت در ونزوئلا درحال‌حاضر بیش از ۳۰ زندانی سیاسی وجود دارد که با آنها به‌صورت غیرانسانی و ظالمانه برخورد می‌شود و آنها حتی از دیدن خورشید یا صحبت‌کردن با خانواده‌های خود محروم‌اند. بسیاری از فعالان سیاسی سال‌هاست که مجبور به دورکاری‌اند؛ در واقع چنین فعالانی در حالی مبارزه خود علیه ساختار را ادامه می‌دهند که مدت‌هاست نتوانسته‌اند با یکدیگر چشم‌درچشم شوند. در کشوری که بدترین کیفیت اینترنت را در منطقه دارد و قطع مداوم برق در آن عادی است، این افراد و گروه‌ها توانسته‌اند با استفاده از اپلیکیشن‌های مختلف ارتباطشان را باهم حفظ کنند و تصمیمات پیچیده‌شان، ازجمله تصمیم درباره سوگندخوردن خوان گوایدو، رئیس‌جمهوری خودخوانده ونزوئلا در سال ۲۰۱۹ را در خلال جلسات مجازی بگیرند. همچنین انزوای اجباری ونزوئلا ناشی از تصمیمات دولتی غیردموکراتیک تأثیرات منفی روشنی بر اقتصاد این کشور داشته است. سیاست‌هایی مانند سلب مالکیت غیرقانونی که ناقض قوانین مالکیت خصوصی است، اقتصاد این کشور را فلج کرده است. تولید نفت از ۳،۲ میلیون بشکه در روز در سال ۲۰۰۸ به کمتر از ۷۰۰ هزار بشکه در روز در سال ۲۰۲۰ رسیده است. کمبود مواد غذایی و خدمات به‌شدت رو به افزایش است. بین سال‌های ۲۰۱۳ تا ۲۰۱۹ تولید ناخالص داخلی ونزوئلا تقریبا به نصف کاهش یافت؛ سقوطی بدتر از آنچه آمریکا و اسپانیا در جریان رکود بزرگ و جنگ داخلی تجربه کرده بودند.برای بسیاری از مردم ونزوئلا در این سال‌ها با توجه به کمبود شغل و ازبین‌رفتن شرکت‌های خصوصی در کشور، ماندن در خانه تنها گزینه موجود بود. کشورهایی که درحال‌حاضر تحت تأثیر کرونا قرار گرفته‌اند سال‌ها با چنین سطحی از نابودی اقتصادی فاصله دارند.انزوای ونزوئلا و فروپاشی اقتصادی آن تأثیر خود را بر فضای آموزش این کشور داشته است. در آغاز سال تحصیلی ۲۰۱۹-۲۰۲۰، نرخ افرادی که تحصیل را رها کردند ۸۷ درصد افزایش داشت. والدین فرزندان خود را به مدرسه نمی‌فرستند، چراکه درآمد کافی برای سیرکردن شکم آنها را ندارند و غش و ضعف‌کردن دانش‌آموزان در مدارس به امری عادی تبدیل شده است و جدای از این، بسیاری از مدارس به دلایل مالی و مهاجرت تعداد زیادی از معلمان ناشی از بحران‌های موجود تعطیل شده‌اند. راه‌های ارتباطی با این کشور قطع شده است. فعالیت خطوط هوایی در ونزوئلا از سال ۲۰۱۳ تا ۲۰۱۹، ۷۵ درصد کاهش داشته و همین به منزوی‌ترشدن این کشور دامن زده است. در داخل کشور با وجود اینکه ونزوئلا بزرگ‌ترین منابع نفتی جهان را دارد، دولت مادورو تقریبا تمامی پالایشگاه‌های موجود را تعطیل کرده است، اما هنوز به صادرات نفت یارانه‌ای به کوبا ادامه می‌دهد. سیستم درمانی ونزوئلا حتی پیش از بروز همه‌گیری کرونا به‌شدت رو به فرسایش بود. در حال حاضر این کشور دارای بیشترین نرخ قتل در قاره خود است و از میان هر صد هزار مرگ، ۶۰ نفر به قتل رسیده‌اند. در ونزوئلا وحشت از کشته‌شدن خود یک حکومت نظامی دائمی ایجاد کرده است.